

РЕШЕНИЕ

№ 333

гр. София, 06.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разглежда докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20221110138443 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с искова молба на „Йеттел България“ ЕАД срещу Т. К. Н., с която са предявени осъдителни искове по реда на чл. 415, ал. 1, т. 3, вр. ал. 3 ГПК с правно основание чл. 345 ТЗ, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД, за заплащане на сума в общ размер на 317,29 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски, от които: 214,03 лева по Договор за лизинг от 20.11.2018 г. за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Blue, дължими за периода от месец 07/2019 г. до месец 10/2020 г. и 103,26 лева по Договор за лизинг от 11.01.2018 г. за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Gold, дължими за периода от месец 07/2019 г. до месец 12/2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното плащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че между страните са сключени Договорен абонамент от 11.01.2018 г. за ползване на мобилен номер 359896338774, към който бил сключен Договор за лизинг от същата дата - 11.01.2018 г., по силата на който на ответника било предоставено за ползване мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Gold за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 15,59 лв., както и с правото на абоната след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 15,59 лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещь; Договорен абонамент от 14.11.2017 г. за ползване на мобилен номер 359894722313, към който бил сключен Договор за лизинг от същата дата - 14.11.2017 г., по силата на който на ответника било предоставено за ползване мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Black за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 22,59 лв., както и с правото на абоната след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 22,59 лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещь и Договорен абонамент от 20.11.2018 г. за ползване на мобилен номер 359894432344, към който бил сключен Договор за лизинг от същата дата - 14.11.2017 г., по силата на който на ответника било предоставено за ползване мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Blue за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 12,59 лв., както и с правото на абоната след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу

заплащане на допълнителна сума от 12,59 лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещ. Твърди се, че по силата на сключените договори за лизинг, операторът е предоставил за временно и възмездно ползване мобилно устройство срещу задължение за плащане на уговорената в договора цена, която била разсрочена на 23 равни месечни вноски, всяка платима на 5-то число от месеца. Страните уговорили, че лизингополучателят има право да придобие собствеността върху мобилното устройство, като подпише договор за изкупуване с лизингодателя най-малко 10 дни преди изтичането на срока на договора, след като заплати допълнителна сума, равняваща се на месечната лизингова вноска, като при неупражняване на описаното право, устройството подлежало на връщане. Твърди, че ответникът не е върнал мобилните устройства, нито платил лизинговите вноски. Сочи, че към датата на прекратяване на абонаментите, ответникът не е заплатил цена на лизингови вноски, като следва: 214,03 лв. по Договор за лизинг от 20.11.2018 г., представляваща сбор от 16 бр. лизингови вноски на обща стойност в размер на 201,44 лв. за периода от месец 07/2019 г. до месец 10/2020 г., и допълнителна сума в размер на 12,59 лв. по чл. 1, ал.2 от договора; 109,13 лв. по Договор за лизинг от 11.01.2018 г., представляваща сбор от 6 бр. лизингови вноски на обща стойност в размер на 93,54 лв. за периода от месец 07/2019 г. до месец 12/2019 г. и допълнителна сума в размер на 15,59 лв. по чл.1, ал.2 от договора; 112,95лв. по Договор за лизинг от 14.11.2017 г., представляваща сбор от 4 бр. лизингови вноски на обща стойност в размер на 90,36 лв., дължими за периода от месец 07/2019 г. до месец 10/2019 г. и допълнителна сума в размер на 22,59 лв. по чл.1, ал.2 от договора. Твърди, че сключените договори съдържали декларация, че при подписване, лизингодателят е предал лизинговата вещ. Поддържа, че след прекратяване на договорите, операторът е издал крайна фактура № 7290999774/05.07.2019 г. на обща стойност 1 772,76 лева, от които: 804,70 неустойки за предсрочно прекратяване на договори за услуги; 436,11 лева – незаплатени лизингови вноски и 531,95 лева - задължения от предходен период за незаплатени мобилни услуги. След прекратяване на договорите, ответникът извършил плащане, с което погасил голяма част от задълженията си - изцяло неплатените абонаментни такси и част от лизинговите вноски. Моли съда да уважи предявените искове. Претендира разноски.

С молба-уточнение от 30.11.2022г. ищецът е уточнил, че претенцията му се състои от сумата от 214,03 лева по Договор за лизинг от 20.11.2018 г., представляваща сбор от 16 бр. лизингови вноски за периода от месец 07/2019 г. до месец 10/2020 г., и допълнителна сума в размер на 12,59 лв. по чл. 1, ал.2 от договора; както и от сумата от 103,26 лв. по Договор за лизинг от 11.01.2018 г., представляваща сбор от 6 бр. лизингови вноски за периода от месец 07/2019 г. до месец 12/2019 г. и допълнителна сума в размер на 15,59 лв. по чл.1, ал.2 от договора.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпила молба, с която се оспорва начислената сума с фактурата от 2019 г. на стойност 1 772,76 лева и в тази връзка ответницата сочи, че е заявила пред ищеца, че картата ѝ е изгубена и съответно не се ползва. Представени са доказателства за извършени плащания. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли предявените искове.

Съдът, като взе предвид становището на страните и събраните по делото релевантни за правния спор доказателства, намира от правна и фактическа страна следното:

След извършеното уточнение, исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими.

На 12.01.2021г. ищецът „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Т. К. Н., с което е претендирал плащане на сумата от 317,29 лева, представляваща остатъчно вземане по три договора за лизинг от 14.11.2017г., от 11.01.2018г. и от 20.11.2018г.

Поради неизпълнени от ищеца-заявител указания за отстраняване нередовности на

заявлението, с разпореждане от 12.03.2021г., постановено по ч.гр.д. № 1582/2021г. на СРС, 175-ти състав, заявлението за издаване на заповед за изпълнение е отхвърлено. Разпореждането е потвърдено с Определение № 263531 от 23.05.2022г. постановено по ч.гр.д. № 5221/2021г. по описа на СГС, IV-B въззивен състав и е влязло в сила на 23.05.2022г.

След връщане на делото на СРС, с разпореждане от 01.06.2022г. съдът е указал на „Йеттел България“ ЕАД на основание чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, че може да предяви осъдителен иск за вземанията си в едномесечен срок от получаване на съобщението и настоящият иск е предявен в рамките на указания от съда срок.

По така предявените иски в доказателствена тежест на ищеца е да установи следните обстоятелства: че между него и ответника са сключени сочените в исковата молба договори за лизинг; че е предоставил лизинговото имущество на ответника; както и размера на договорените лизингови вноски. В доказателствена тежест на ищеца е и да докаже наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността.

В доказателствена тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже погасяване на дълга.

Страните по делото не спорят и с обявления за окончателен доклад съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следните обстоятелства: че между страните са били сключени договори за лизинг със соченото в исковата молба съдържание, по които ищецът в качеството си на лизингодател е предоставил лизинговото имущество на ответника. Освен безспорния им характер, тези обстоятелства се установяват от приетите и неоспорени договори за лизинг от 11.01.2018г. и от 20.11.2018г. подписани от ответницата, в чл. 4 от които се съдържа декларация, с характер на приемо-предавателен протокол, съгласно която лизингополучателят заявява, че е получил лизинговите устройства във вид, годен за употреба и съобразно уговореното в договора.

От съдържанието на приетия Договор за лизинг от 11.01.2018г. се установява, че по силата на него ищецът е предоставил на ответницата лизингово мобилно устройство – мобилен апарат, марка „Samsung”, модел „Galaxy J5 2017 Gold” срещу задължението на ответницата като лизингодател, да заплати сумата от 358,57 лева, дължима на 23 месечни лизингови вноски, всяка от които по 15,59 лева, за периода от 11.02.2018г. до 11.12.2019г.

В чл. 1, ал. 2 от договора е уговорено, че лизингополучателят има право да придобие собствеността върху предоставеното за ползване устройство, като подпише договор за изкупуване на устройството с лизингополучателя най-малко 10 дни преди изтичането на срока на настоящия договор за лизинг след изпълнение на условията за придобиване на собствеността, посочени в общите условия и след като заплати допълнителната сума от 15,59 лева. Тази сума ще бъде фактурирана чрез фактурата за ползвани мобилни услуги за съответния мобилен номер. Според чл. 1, ал. 3 от договора, ако лизингополучателят не упражни правото си по ал. 2, устройството подлежи на връщане в срок от 1 месец след изтичане срока на договора. Ако устройството не бъде върнато или не се намира в уговореното състояние, лизингополучателят е длъжен да заплати допълнителната сума от 15,59 лева.

В настоящото производство се претендира плащане на сумата от 103,26 лева, представляваща сбор от дължимите лизингови вноски за периода от 11.07.2019г. до 11.12.2019г. /6 вноски по 15,59 лева/, както и окончателното плащане съгласно чл. 1, ал. 3 от договора в размер на 15,59 лева. Видно от съдържанието на договора, общият размер на дължимите плащания за този период е 109,13 лева, което надхвърля претендирания размер от 103,26 лева.

От съдържанието на приетия Договор за лизинг от 20.11.2018г. се установява, че по

силата на него ищецът е предоставил на ответницата лизингово мобилно устройство – мобилен апарат, марка „Samsung”, модел „Galaxy J5 2017 Blue” срещу задължението на ответницата като лизингодател, да заплати сумата от 289,57 лева, дължима на 23 месечни лизингови вноски, всяка от които по 12,59 лева.

Според чл. 3, ал. 2 от договора, месечните лизингови вноски се фактурират от лизингодателя и заплащат от лизингополучателя съгласно сроковете, условията и начина за плащане на задълженията на лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни услуги съгласно сключения между страните договор за предоставяне на такива услуги и общите условия на ищцовото дружество. Съгласно чл. 27 от Общите условия на ищцовото дружество за взаимоотношения с потребителите на електронно съобщителни услуги, плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. Видно от приложената счетоводна справка, датата на фактуриране на сумите е 5-то число на съответния месец, следователно падежът на всяка месечна вноска настъпва на 23-то число на месеца /след изтичане 18-дневния срок, уреден в ОУ/. Следователно периодът на дължимост на месечните лизингови вноски по договора е от 23.11.2018г. до 23.10.2020г.

В чл. 1, ал. 2 от договора е уговорено, че лизингополучателят има право да придобие собствеността върху предоставеното за ползване устройство, като подпише договор за изкупуване на устройството с лизингополучателя най-малко 10 дни преди изтичането на срока на настоящия договор за лизинг след изпълнение на условията за придобиване на собствеността, посочени в общите условия и след като заплати допълнителната сума от 12,59 лева. Тази сума ще бъде фактурирана чрез фактурата за ползвани мобилни услуги за съответния мобилен номер. Според чл. 1, ал. 3 от договора, ако лизингополучателят не упражни правото си по ал. 2, устройството подлежи на връщане в срок от 1 месец след изтичане срока на договора. Ако устройството не бъде върнато или не се намира в уговореното състояние, лизингополучателят е длъжен да заплати допълнителната сума от 12,59 лева.

В настоящото производство се претендира плащане на сумата от 214,03 лева, представляваща сбор от дължимите лизингови вноски за периода от 23.07.2019г. до 23.10.2020г. /16 вноски по 12,59 лева или общо 201,44 лева/, както и окончателното плащане съгласно чл. 1, ал. 3 от договора в размер на 12,59 лева, което съответства напълно на размера на претенцията.

Релевираното от ответницата възражение, че била уведомила ищцовото дружество, че не ползва услугите му поради обстоятелството, че СИМ-картата ѝ била изгубена, е неотнормено към основателността на претенциите. Това е така, защото изгубването на СИМ-картата от страна на потребителя не представлява основание за прекратяване действието на договорите за лизинг, нито освобождава ответницата от задължението да заплаща лизинговите вноски по тях. Релевираното възражение за плащане също е неоснователно, тъй като видно от представените с отговора на исковата молба фискални бонове, всички плащания са извършени през периода 2019г. – 2020г. – преди датата на предявяване на настоящите претенции, включително преди датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК /12.01.2021г./. Същевременно от приетата и неоспорена счетоводна справка се установява, че така извършените плащания са частични и с тях ответницата е погасила задълженията си по договорите за доставка на мобилни услуги /които не са предмет на делото/, както и за плащане на лизинговите вноски за предходните периоди преди процесните. Ето защо релевираните от ответницата плащания не са погасили процесните вземания за остатъка от лизинговите вноски по двата договора.

Относно релевираното възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира следното.

Както е уточнено в съдебната практика /Решение № 65 от 23.05.2017 г. на ВКС по т.

д. № 904/2016 г., II т. о., ТК, Решение № 16 от 9.05.2017 г. на ВКС по гр. д. № 50185/2016 г., I т. о., ГК, Определение № 298 от 17.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 50313/2016 г. на IV т. о., ГК/ вземанията за лизингови вноски са периодични и се погасяват с кратката тригодишна давност съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД считано от падежа на всяка вноска.

На следващо място съдът взе предвид обстоятелството, че указанията на съда за предявяване на осъдителен иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК целят единствено запазване на последиците от заявлението, изразяващи се в платена държавна такса, но фикцията на чл. 422, ал. 1 ГПК не намира приложение към този вид искове. Това е така, защото нормата на чл. 422, ал. 1 ГПК предвижда, че от датата на подаване на заявлението се считат предявени единствено исковете за съществуване на вземането по заповедта за изпълнение /т.е. исковете по чл. 415, ал. 1, т. 1 и т. 2 ГПК/, но не и осъдителните искове в хипотезата на отхвърляне на заявлението, когато заповед за изпълнение изобщо не е издадена, а нормите, въвеждащи правна фикция, не могат да бъдат тълкувани разширително /в този смисъл Определение № 49 от 25.01.2021 г. по т. д. № 1139/2020 г. на ВКС, I т. о., ТК/. Съгласно общото правило чл. 125 ГПК, осъдителният иск по чл. 415, ал. 1, т. 3, вр. ал. 3 ГПК се счита предявен с постъпването на исковата молба в съда и от този момент настъпват последиците по чл. 116, б. „б“ и чл. 115, б. „ж“ ЗЗД /прекъсване и спиране на давността/, както и по чл. 214, ал. 2 ГПК /събиране на изтекли лихви след датата на исковата молба/. Ето защо изтичането на тригодишния давностен срок следва да бъде преценявано към датата на депозиране на исковата молба по осъдителния иск /15.07.2022 г./, а не към датата на подаване на отхвърленото заявление по чл. 410 ГПК /12.01.2021 г./

На последно място, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020 г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от два месеца и седем дни считано от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г.

При прилагане на горните правила се установява, че погасителната давност за най-старото процесно вземане за лизингова вноска по договора за лизинг, сключен на 11.01.2018 г. – лизинговата вноска за месец 07.2019 г., е започнала да тече на 11.07.2019 г. и е следвало да изтече на 11.07.2022 г. След удължаване на срока с периода от два месеца и седем дни, през които не е текла давност, следва изводът, че погасителната давност изтича на 17.09.2022 г. – след датата на исковата молба /15.07.2022 г./. Аналогично, най-старото процесно вземане за лизингова вноска по договора за лизинг, сключен на 20.11.2018 г. – лизинговата вноска за месец 07.2019 г. е започнала да тече на 23.07.2019 г. и е следвало да изтече на 23.07.2022 г., а след удължаването – на 30.09.2022 г. – отново след датата на исковата молба.

След като най-старите процесни вземания не са погасени по давност, релевираното от ответницата възражение за изтекла погасителна давност е изцяло неоснователно.

Ето защо предявените искове за заплащане на неплатените лизингови вноски по двата договора са основателни и следва да бъдат уважени изцяло. Съгласно гореизложеното, обаче, законната лихва по чл. 214, ал. 2 ГПК следва да бъде присъдена от датата на депозиране на исковата молба по настоящото дело – 15.07.2022 г., а не от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има единствено ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в общ размер на 50 лева, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 180 лева, платено изцяло в брой, съгласно представения договор за правна защита и съдействие, или общо 230 лева, които следва да му бъдат присъдени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т. К. Н., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С, ул. „Ф Т“ № , да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, с ЕИК: , със седалище и адрес на управление: гр. С, ж.к. „М“, Бизнес Парк София, сграда, на основание чл. 345 ТЗ, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД, сумата от **214,03 лева**, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 20.11.2018 г. за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Blue, дължими за периода от месец 07.2019 г. до месец 10.2020 г. и сумата от **103,26 лева**, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 11.01.2018 г. за мобилно устройство SAMSUNG Galaxy J5 2017 Gold, дължими за периода от месец 07.2019г. до месец 12.2019 г., ведно със законната лихва върху всяка от сумите, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.07.2022г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за присъждане на законната лихва върху главниците за периода от 12.01.2021г. /датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение/ до 14.07.2022г.

ОСЪЖДА Т. К. Н. да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **230 лева**, представляваща сторените разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____